

Hertil kommer et beløb på Ankenævnets drift på kr. 1,5 mio. kr. Da det skal koste 500 kr. pr. sag at rejse en klage i Ankenævnet, vil disse beløb skulle modregnes driftsudgiften på 1,5 mio. kr., i det omfang betalingen for at klage ikke skal betales tilbage.

Det skønnes, at der vil blive truffet afgørelse i ca. 4.000 erhvervs sygdomssager i Den Sociale Ankestyrelse i 1998. Administrationsbidraget er fastsat til 4.938 kr. i 1998, hvilket vil medføre en udgift på knap 20 mio. kr.

Der afsættes et beløb til udgifter til Arbejdsmiljørådets tværgående aktiviteter. Dette beløb opkræves i forhold til præmierne, og det skønnes at udgøre ca. 20 mio. kr. årligt.

Samlet skal der betales ca. 100 mio. kr. til Arbejdsskadestyrelsens, Den sociale Ankestyrelses og Ankenævnets drift samt til Arbejdsmiljørådets tværgående aktiviteter. Langt hovedparten af disse udgifter betales allerede i dag. I forhold til de nuværende udgifter vil der alene blive tale om merudgifter forbundet med Ankenævnets drift.

Der vil herudover blive udgifter til dækning af Finansstilsynets omkostninger i forbindelse med tilsynets opgaver i relation til Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring samt til administration af en kommende belønningsordning.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Hvis arbejdsskadeforsikringen skal varetages i forsikringsregi efter 1. januar 1999 vil forsikrings selskaberne som følge af EU's 3. skadesforsikringsdirektiv skulle foretage betydelige hensættelser. Disse hensættelsesbeløb vil i givet fald skulle opkræves hos forsikringstagerne (d.v.s. virksomhederne). Der vil være tale om hensættelser på 600-700 mill. kr. til dækning af fordelingskader anmeldt før 1. januar 1999 samt et yderligere hensættelsesbeløb, som det ikke er muligt at foretage et præcist skøn over. Der må dog forventes at være tale om yderligere et tre-cifret millionbeløb.

Disse opkrævninger vil ikke være nødvendige ved etablering af AES.

Som det fremgår af de økonomiske konsekvenser, vil der formentlig ske en vis overvæltning af erstatningsudgifter fra de (amts)kommunale arbejdsgivere til de private arbejdsgivere, fordi de nuværende § 6, stk. 3, udgifter fremover fordeles på brancher.

Fordelingen af § 6, stk. 3, udgifterne vil derudover indebære en del udgiftsforskydninger mellem de enkelte branchegrupper. På nuværende tidspunkt fordeles udgifterne ud fra mere generelle kriterier. Ved indførelse af branchegrupper vil det være muligt at henføre erstatningsudgifter i § 6, stk. 3, sager til disse branchegrupper. Da § 6, stk. 3, sager typisk forekom-

mer inden for bestemte branchegrupper, vil det betyde, at nogle branchegrupper vil få tillagt en højere erstatningsudgift end efter nugældende regler. Omvendt vil der naturligvis være andre branchegrupper, der får en besparelse som følge af dette forhold.

I dag fordeler forsikrings selskaberne - efter almindelige forsikringsprincipper - til en vis grad erstatningsudgifterne solidarisk på et større antal brancher. Derfor vil der i dag være en række enkeltbrancher, der ikke dækker de faktiske udgifter inden for denne branche. Forslaget kan således betyde udgiftsforskydninger mellem brancher i forhold til de nugældende regler, men dette kan i så fald blandt andet skyldes, at disse brancher ikke dækker deres faktiske erstatningsudgifter i dag.

Miljømæssige konsekvenser

Forslaget medfører ikke miljømæssige konsekvenser.

Forholdet til EU-retten

Som nævnt under de almindelige bemærkninger punkt 4, gennemfører ændringen af lov om forsikringsvirksomhed EU's direktiv af 18. juni 1992 (92/49/EØF) om samordning af love og administrative bestemmelser om direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (3. skadesforsikringsdirektiv) på arbejdsskadeforsikringsområdet.

Den lovpligtige arbejdsulykkesforsikring vil efter 1. januar 1999 ikke adskille sig fra øvrig skadesforsikringsvirksomhed i relation til lov om forsikringsvirksomhed og skadesforsikringsdirektiverne.

Den lovpligtige erhvervs sygdomsforsikring finansieres efter 1. januar 1999 af Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring, som hverken vil være omfattet af lov om forsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsdirektiverne.

Ved forslaget flyttes finansieringen af erhvervs sygdomme og pludselige løfteskader ud af forsikringsregi, idet der samtidig til sikring af de fremtidige ydelser m.v. etableres en social sikringsordning.

Da sikringsordningen ikke drives finansielt på privat forsikringsmæssigt grundlag, vil den ikke være omfattet af 3. skadesforsikringsdirektiv.

Det vil således være i overensstemmelse med 3. skadesforsikringsdirektiv at etablere Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring som foreslået, uanset at det vil indebære, at der ikke sker nogen liberalisering af området for erhvervs sygdomsforsikring og pludselige løfteskader. Det skyldes, at det følger af artikel 2 i 3. skadesforsikringsdirektiv, at direktivet kun finder anvendelse på forsikringer m.m., der er omfattet af 1. skadesforsikringsdirektiv. Erhvervs sygdoms områ-